

זה חששה תמר מלספר שמיי הודה הרטה כדי שלא תלבין פניו, והיה יוצאת שהיא ושני עוברים נושאים?

ואמר קר: "כבוד השופט" ברצוני לתאר לך מיהו הנאש. הוא הרוי יודע היב שחייב אלא כמו שבירא רבי ליב' זצ"ל, שלא אמרו בגמרא חיבר אדם להיפיל עצמו בכbeschן האש ואל יל宾 פני חבריו, אלא "נח לו לאדם", כלומר: אין היב נמי אם היב באים להיפיל עצמו פני חבריו בכך להינצל ממיתה, יתכן והוא פושקים שמוות והישאל אם מותר להלבין פני חבריו בצד אחד, וממן לו המלך עונש שעבור בכbeschן האש, אבל נון בידי לבחור אם לעבור בכbeschן גודל או בכbeschן קטן, וכי פה יעבר בכbeschן האש הגודל לשיכול לעבור בכbeschן האש הקטן? קר, אמר אדמור' זצ"ל, הלגנת החיבור ברורים הוא בכbeschן האש עצמו לכbeschן האש להלבין, אלא שחו"ל גלו לנו בזאת, שייתור כל ויתור נח להיפיל את עצמו לכbeschן האש מאשר להלבין פני חבריהם.

וממש בזה משל, מה הדבר דומה, אבל שחייב לפני המלך, ומתן לו המלך עונש פה יעבר בכbeschן האש הגודל עד מאד,ומי פה יירך ולבין פני חברו שהוא שכאו כבשן האש קטן, וכי פה שמאנו גוזל "מכאן אמרו נח לו לאדם", ומהו הלשון מכאן. אלא שמא מעשה זה וזה שאמור ח"ל "מכאן אמרו נח לו לאדם", אלא אף' שהוא רודף, וככאורה היה מותר להרוג של תמר למדנו לא שזה פסק הילכה, אלא יtier להיפיל עצמו לכbeschן האש מאשר להלבין פני חברו.

וזה גם שלמד יוסף, ע"פ שלל פידין יכול היה יוסוף להלבין פני אחיו כדי להינצל מהם, אבל יותר נח היה לו להסתכן שיירוגהו, ובבלד שלא ילבין פניהם מכאן, אלא שמא מעשה זה תאמר: עם ישראל מה היא עלי, את עם ישראל אין על החשבון הזה!

ויזוע הסיפו עם הרבי ר' העשיל, שהתרארס עם בת נגיד גדול, וכשהגע לשבת של עלייה לתורה, דאגה שהיה לו בית שישחה בו סמוך לבית המוחות, ובוים שישי הביט שמדובר במושל מצרי, רשות מושיע, אשר כבר הספיקו לטעם את "נחת זרוע" בצרות הארץ ראה בעלה מוחתו הילינו עיטה גודלה כדי לעשותמנה איטרויות, והניחה מהחלון, וראה שבבית מוחתו הילינו עיטה גודלה כדי לעשותמנה איטרויות. וראה להתייבש כדי שיוכלו אח'כ לחתקה לפרשנות דוקת, דרך שעושים איטרויות. וראה שתריגנות עלתה על העיטה השטווחה ונוקה מהعيش, וכשראתה זאת הכללה, ניגשה אל התריגנות ורקה אותה בחמת זעם והתייה אותה לכולל.

וכוון שראה רב הירושלמי מעשה זה, אמר בלבו, וכי אני אהתחן עם אחת שיש בלילה אכזריות כהבה, לא! זה בלתי אפשרי, אבל בזוכה ברבים עוד משם בשבת של עלייה גום והבלתי אפשרי.

חיך בדעתו ואמר, א"כ רק ששם ישלהו אותו, ובבלד שלא אפגע בה, ומה עשה ההל בלב הכנסת וראה שיש שם ציבור לומדים, ועשה עצמו כאלו הוא רוצה לנגבו את הכסף שיש בקופה של צדקה, ומשרואו זאת יושבי בית המדרש, עצום בקהל גדול, תפטעו! גב הוא! ומיד נתפסם בעריו שופטם גב ביבית הכנסת שרצה לנגבו עליה של צדקה, וכשתפטעו אותו התברר שזהו החתן של הנגיד, ששבשת הזאת יש לו עליה לחתנה, ואם כן צריך להציג את הנגיד חתן גב, ותיקף הלו וסיפורו לו ואחת המעשה, וכמוובן שבittel את השידור, כרצון הרבי ר' העשיל.

עלילה כזאת, עמד רב הירושלמי וסביר לאביו את מה שראה, שהכללה ורקה בחמת זעם ובכזריות מרובה את התריגנות מעל הבזק של האטריות, ואם כן אין הכללה הזאת ראייה להתחנן עמה, אבל לא רציתי לבודזה אמרת' בעלי, שעדיף שם בטל את השידור מאשר שעאי אבלו עיי! אפגע בערה האתת ותתביש מחותמי. וורי זה וויאו ואים לראות ולהתבונן מוה כוחה של הלגנת פנים, ורק אנשי התורה במידותיהם הטובות מתנהגים בעת המבחן.

(לב שלום)

ויאמר יוסף... אני יוסוף העוד אבי חי ולא יכול אחוי לעונת אותו כי נבלה מפניו (מה, ג) והוא יוציא את הרכשה בירושה, לאחר מכן הילך הנזבון ר' הדרוקען, וכותב בספר 'גאל המוסר' לבאר את הפרשה באופן חדשן.

כל אחד שמתבונן קצת על מעשה דאחי יוסוף מתפלא איך לא הבינו האחים שזו יוסוף, אם היה זו איקונין דומה לו לעקב אביו, הגם שאמרו ח"ל שציא באחיתם זון, אך אררכה אם עטה היה לו וכן היה יודה יותר לוי איקונין של אביו. ואם נאמר שענין זו איקונין הוא עניין בגאות ולא בגדשיות, כמו' השלה'ק' שנינויו במרקבה זה בשור וזה ברובך. אך סוף ר' הדרוקען את אחיהם י"ז שניה, אם לא היכירו אותו בטעם ר' יוסוף מושמע שעזה היה מעשה של ב' ראיונה מהמעשה, וכמוובן שבittel את השידור, כרצון הרבי ר' העשיל.

לאחר כך שאליו מה קרה כאן? והוא יודע אני שראי גב, וא"כ מה הועליל עלי' ובכזריות מרובה את התריגנות מעל הבזק של האטריות, ואם כן אין הכללה הזאת ראייה להתחנן עמה, אבל לא רציתי לבודזה אמרת' בעלי, שעדיף שם בטל את השידור מאשר שעאי אבלו עיי! אפגע בערה האתת ותתביש מחותמי. וורי זה וויאו

וכרנס בספר מלכים אורות המפגש של יהודים בימי דוד, היה זה כאשר יהודים מלחמות מלחמות בלבנון, ומלך יהודה שיחד עם דוד מישע מלך מואב אשר מרד בו, ובקיש ממנו להתבונן במאורע גבור עז זה בספר 'שלמה החדש', שכדי לישיב קושיא זו, עליון להתבונן במאורע צרו כיספו בשק, וכל אחד ידע בעצמו שהוא יונג, אם צרו הכסף במאורע בדרק גנבה רך בדרך פלא, אך חזדו את בנימין זג'ב בן גנבת' והכו לו על גניבת הגביע, אך לא דבר הוא מה וזה שמשנה למלך של מצרים ורזה לראות את אחיהם הקטן, ושואל על אחיהם. גם ממצאים ספר איש בפי אמתחת, מה זאת? ייאז בכם, הרי הי' ואמר יוסף... אני יוסוף העוד אבי חי ולא יכול אחוי לעונת אותו כי נבלה מפניו (מה, ג) ועוד לא הכרו האחים את יוסוף עד עכשו?

המסופר בספר מלכים אורות המפגש של יהודים בימי דוד, היה רשות מלחמות מלחמות בלבנון, שהיה שותף לדאגותיו, נעה ואמר לעומתו: "וכי אנו יכולים לדעת בדיוק מה רצון ה'? והלא יש נבאי בישראל, הבה ונלך אלו!"

וכך הילכו של יהודים. "יתכן כי ה' רוצה להmitt את כולנו" – הבין – "הלא אין אפשרות להתקיים ללא מים!"

מלך יהודה, שהיה שותף לדאגותיו, נעה ואמר לעומתו: "וכי אנו יכולים לדעת בדיוק מה רצון ה'? והלא יש נבאי הנבניה.

מלך ירושלים, מלך מואב אשר מרד בו, ואולם בדרכם כלו לפטע המים. חש יושפט העונה לקריאוה ושניהם יצאו למלחמה, ואולם בדרכם כלו לפטע המים. כרנס בלבנו של יהודים. "יתכן כי ה' רוצה להmitt את כולנו" – הבין – "הלא אין אפשרות להתקיים ללא מים!"

התשובה לכך נמצא בGamla והאורת' (מגילה כח, א) "אסור להסתכל בכל דמות אדם רשות", וה"מגן אברהם" (סוף סימן ר' ב' בטלון ערוץ) פוסק להלכה שאסור להסתכל בפני אדם רשות, כשהשוויה היא אשסורה להבטה בעינוי של אדם רשות, ואולם אין איסור בראה בעלמא.

וזה שאמור אליישע ליהו: "אם אביט אליך", לא אביט בר' שרע הנר, ואפי'ו "אם אראך" בראה בעלמא לא והיית רואה את אלך? לא נבי אי אביך מיד בראותו את נבי אי ה'!", ואחר הוסיף: "ח'י..." אשר עמדתי לפני כי לויל פני יושפט מלך יהודה... אם אביט אליך ואם אראך" (מלכים ב', ג). כלומר: אלמלא יושפט שיש בעריה והבינה את דבריו ואומרו: "אם אביט אליך ואם אראך?"

במשך הפייסה שאל העורך דין: "כבוד הרב, מודיע איך מסתכל עלי?..." והרב ענה בפשטות: "כ"י אסור להסתכל בפני אדם רשות!"

שהשי' מגלגל הכל. הם מסתכלים במדוע ולא יכולם לראות אלקטות.

גם שהמאמן אומר לו "ה אין רואה שהקב"ה המניח את הכל?" השוטהזה מעידין ולומר שלפניהם עשרים ושטים מלון שנה התפוצץ איזה בלון והתחרבו שני בובות ורקדו ונך לאט לאט נדייה בן גבורה מטור שביעים. לכל נהיה וונפוץין בלבד. אף' שהוא ארך השאלת: הלא בלאו היכי "יש' שבאהל"ם" (בראשית כה, כז), אהלי תורה (הנחומה חכם ומודיע, ואנו עלולים על המטוס שהוא "המציא" ומברכים עליהם ברוך שנותן מהחמתו לשבר ודם' אעפ' אם רואה את הש"ת, משא'כ' אצל היהודים המאמינים הפסות, הר הדר ברכור כמשמעותה"ת מגלאן ומונהייג הכל. מכך קשה לאדם להודות על האמת לונור טיעתי כל חי התשובה היא שאהמאנין אין לו גינוי' שלא לראות הצפויים.

אלקונית ית' בכל דבר,ADRבה הוא מתבדק בה' בכל התובנות צאת, לכן הוא רואה את הש"ת תמיד. משא'כ' זה החכם המדעי הי' יש לו גינוי' קשה עד מאי שאמ' יח', ג', שאמ' הם היו מרכבה לטטרה אחרא (צינוי שליח ד'ה ויקח. רקנאטי מץ ד'ה יאמון שיש כאן הש"ת, יצטרך לשנות כל מעשי, כל הנגחות, לבושיו, מחשבתו, ורכוב, אז': "אותה יהודה של פניו אל יוסף, להורות לפפיו גושנה" (בראשית מו, כה), להן בית תלמוד שמשם יצא הרואה (ש"י), ובכח התורה יתמודדו עם טמאת מצרים. ודבורי. ויצטרך לעזוק בוקול' קולות' כל החיבים טיעתי ורטיעתי, لكن איינו וזה אלקות בכל דבר. גם כשאלו את איינשטיין אם יש בורא לעולם, ענה כמה גיבובי דברים, י"א שהיה משמע מתרך דבריו שהוא מאמין בה', יש מתלמידי תלמידיו שאמרם שליא יתכן שאמרך. והיתכן שאנשים חכמים שمبرכים עליהם בתוך כל הגילאים ומכלות' שנותן מהחמתו לשבר ודם' לא יראו את הש"ת"ת נגיד ענייהם בתוך כל הגילאים שבעולם? הוא אשר דברנו שכשיש נגיעה לאדם, איינו וזה כל לפני עני' עני' את הדברים היכי בורויים שבעולם. וזה אמר המדרש שכשיבא הקב"ה והוא אמר 'אני השם' יתגלת האמת, אך לפני, מוחפשים ומוחפשים ולא מוחפשים. בין שוויז' לצרפת בנו אומות העולם בנין ענק לחפש את הקוזה הפנימית שבאטומים, והזיאו מלויין دولרים לחפש את המקור הפנימי, ופתאום אמר 'אני השם', הם קרו עית' הדבר אמרת. لكن העדיף להאמין בבלבולציה מההאמון בה' אקליני וה' אחד. אנו צוחקים עליהם, אך לא ראיינו את זה לפני כן. אלא שהיה להם נגעה מאי חזקה שלאי היה והר' מה חשובים כרך וכרך, ואינו מעוניין לשמע שום הוכחה שהוא טועה, כאן נמצא והר' מה חשובים כרך וכרך, ואינו מונח עד שבא אליו.

וכאן, המגהה משותללה, והנגייפים תוקפים ללא הרף, ואם ההורים לא ייחסו, והלא ידוע שיש ארצאות, שלחן הנוסעים אליהן מקבלים חיסון כנגד המשותללות בהן. מלהיה, טיפוס, קדחת הנילוס ואשר מערין בישון -

שהילדים לא יפו חללים במערכה, אבל בטח' יזקוק, כמו יתבעו ההורבים! יוסוף ואביהם דבוי ה"חדרשי הר"ם" צ"ל: "עלם הפק ראיית". בוגומא (נדח ט"ב) אמרו, שלפננו והולדתו של האdam נגזר עלי האם היה עשר או עני, ואילו אם היה צדק או רשות לא נגזר, כי הכל בידי שמיים חוץ מיראת שמיים. וההורבים דואגים כל כך להקנות לבנים מקצוע שיבטיח את פנסתו, בעוד שזו נקצתה ממרום ואין מעורב ביד' להושא ברוב או בעט. ואילו להצלחו בתורה ולהוחסן יראת השמיים, שזה אך רוק ובידי אדים, אינם דואגים כל קר'!

כלו אבנירת' אין יוסף' כל הקושיות ששאלו על עלי' אך לא ראים עיניהם עד היום וספר -

שהוא אין' התשובה היא, שלא רצינו לראות אוثر כאן, כאשרם לא רצחה בדרכו מה, הוא בונה בגניים על גניים, והיירק לא לראות את מה שאינו רצחה לראות. העדיף להאמין שישוק יודע מהגביע שלו רוח הקודש, מלחוsb שזו יוסף שנתנו הלוותיו. אף' שיעשה שהיה וניקור גיד הנשה ובנו יזכיר בלשון הע, וכו' וכו', כדכתוב הדבנער מג' שחששו שפעם את הסתובב בארכ' ישראל ושמע מתלמידי יעקב אבינו על גיד הנשה וכו', כל זה עדיף מהרחוב שזו יוסף.

כשיבא הקב"ה יוכיח את כל אחד לפ' מה שהוא, כשים לאדם פינה שאינו עונה רצון ה', הרי רב הרמן' א' בסמוך' א' שוויין' ה' נגיד תמד' הו א' כל דיל וכוכ' א' ראמ'ר של' ראיית את הש"ת' ולכן חטאתי, והרי הקב"ה נמצא בכל דבר מרמזו שמש' מד' מבואו. אלא שאדם מעידי להיות שוטה ולהתבהא מפנוי באיזה פינה, וושוכח את הפסוק 'אנא אה'ר מפניך' מהמת הנגעה שבתאות הלב, ואז הוא שוכח את כל ההוכחות הברורות.

כאן אנו לומדים מהו כה הנגעה שזה מתרץ אלפי' דברים שאדם רואה לפני עניין, והעירק לא להאמין באמת. זהו עומק הדבר וזהו מוחכה שיש במעשה דיויסף. כתוב רב גרשון שמע מהצדיק רב' דוד בודין שפעם את היתה שריפה בעיר, ככל רצוא להציג חפצים מהאש, ממש כאלו לא היה. וזה השעון התיlio על הקיר. הוא לא מתרגש מושם דבר, גם כשהאהש מתקרבת לקיר שהוא תלוי עליון, וגם כשהאהש אוחזת בעץ שבמגרתו, הוא ממש ללקת וללקת, וגם מזומז את ניגנו המונוטוני, אף' איינו מרים את הקול בשעת מצוקה. כולם בוהלים סביבו, והוא לא אכפת לו כלל.

זהו מעשי של אדם בעזה', יכול לדאות בירה דולקט, ואינו מתרגש, איינו בוחר לא ברע ולא בטוב, רק הולך עם השוואנק, שככל הוא עצלן ואידיש ומה שקרה נגד עניין כי איביאו רוץ' לקל על מלכות שמיטים ברגע זה. וזה שעון התיlio על הקיר. הוא לא מתרגש מהחומרה, והוא שרבו בבייה. הבתים בסלוצק היו עשיים עז', אבל עברו התנור צביכים לבנים, ושיכולים לדעת מזה הכל. הירץ הואר, שכשיש לאדם נגעה, איינו רואה אפי' דברים ברורים בזיה. ממש כאלו לא היה. וכ' הראשונים שם לאחר מכן אמרו 'אשימים'anchnu בתהנו אלי' וזה שארה היתה נגעה, שהרי והיה להם מושב שנדרין ודנו אותו למיתה, הרי שלא היתה נגעה גשmitt, אלא דברים גבויים מאי. כמו שאים להוציא לאדם שולד בהשכמה מס'ית, ובאים להוציאו לא' גיד השכמה של'ו, הרי יש לו געיה חזקה מאי שלא להאמין לדביר, כמו שתשל לשבנע מוזחטש חזק שאי דרכו דרכ' אמרת, באמת אסרו לדבר עמהם כלל ותראה לו איך כל דיל שנוי מroid את היכפה, והרי שהוא חיך רק בזיה ובדעתו את ההוכחה הזאת. כי האדם יש לנו געיה כל מה שהוא מושכע נגעה האמת, ומועלם לא יראה את האמת כל זמן שיש נגעה זאת בזיה. אין להסתכל על המוראה אלא כל אחד ואחד יעשה חשבון הנפש לעצמו.

הירץ הואר לא רוא כלום מהמת הנגעה, זה יותר חיק מכל הקושים, אף' אם נסיף עוד רשותה של קושיות והוכחות ברורות שזו יוסף, אעפ'כ' לא היה הקושים יותר חזקים מהתירץ הואר הזה, שהנגעה שיש לאדם עצמו גורמת לו לראות דברים ישרים כהיפותם ודברים הפלויים כישרים.

החוון הנזכר (בבא בתרא ט' ע"א) אמרו: "ברא הקדוש ברוך הוא יציר הארץ, בראשו לו תורה ותורתן לשירושאל (דברים לא, י). כמו שכתב הרמב"ם (סוף הלכות שמשה וויל). והוא האדים יוציאי, כתובו (דברי הימים א, יב, לא) ומפני ישכר יודיע בינה לעתים, לדעת מה יעשה יושאל", מכמואיר בגמרא (וימאכו ע"ז).

ונאמר, שככל שהאדם בחשך לא שעת הלימוד הנזכר ב"ב' בין הזמנים" - בישיבה, שעתות הלימוד הנזכר ב"ב' בין הזמנים" - ולמעשה, כל הלימוד ב"גמן", הוא חcyון לתקרא בין הזמנים'. כפי שמצוין שייעקב אבינו, והמשר' ושאל: "או' מודע שלח עקב אבוי את יהודה להורות לפניו גושנה" (בראשית מו, כה), ליסד ישיבה (ש"י). למה לא שלח את לי או ישכר?

החוון הנזכר (בבא בתרא ט' ע"א) אמרו: "ברא הקדוש ברוך הוא יציר הארץ, בראשו לו תורה ותורתן לשירושאל (מסילת ישרים פרק ה), שפשת הדבר, שאם הברוא יתרבר, בויא האדים יוציאי, העיד שזו תופתם היחידה, לא תועיל שם תרופה אחרת. נסיף והשיך שהאדם בחשך לא שעת הלימוד הנזכר ב"ב' בין הזמנים" מיל היציר הרע שנמצאים היחסון. מובן מיAliו שלא שעת הלימוד הנזכר ב"ב' בין הזמנים" מיל היציר הרע שנמצאים בישיבה, כהיפותם ודברים הפלויים כישרים.

ולמעשה, כל הלימוד ב"גמן", הוא חcyון לתקרא בין הזמנים'. כפי שמצוין שייעקב אבינו, והמשר' ושאל: "ה' תרשהה מורהות, אלא מלוי או ישכר. שאלו: ואיל' גם מיהודה, כתוב: "יהודה מהחקקי" (תהלים ס, ט. קח, ט). וענו: אסוקי שמעתא אלב דהלהכתא קאמינה. "יהודה

הרב חירץ את חיוכו המתקוק, ואמר: "אייר האט זיך פערזען אַרְמְבָּס", שכחם הרבה מפוש - אך, אייזו תוכחה זו היהת. לשוכח רמברס, אין אפשר!
אייזה רמברס?
הגמרא (יומא כח ע"ב) אומרת: אברהם אבינו זקן ווישב בישיבה ה'יה, שנאמר:

"אברהם זקן" (בראשית כד, א) [איין זקן אלא שנקה חכמה (קדושין לב"ב)]. יתקח אבינו זקן ווישב בישיבה, שנאמר: "ויהי כי זקן יצחק" (בראשית כד, א). יעקב אבינו זקן ווישב בישיבה, שנאמר: "ועי ישראלocab בבדו, מזקן" (בראשית מה, י). מייחס של אבותינו לא פסקה ישיבה מותם, היו במצרים ישיבה עמהם, שנאמר: אספה לי שביעים איש מזקן ישאל" (במדבר יא, ט).

וכתב הרמברס (הילכות עבודה זורה פ"א ה"ג): "זהה [אברהם] מהלך וקורא ומבקש העם... עד שנתקבצו אליו אלף ורבעות ושותל בכלם העיר הגודל הזה [האמונה בה] וחיר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו ולמדיו, יצחק והודיעו לעיקר ומינוחו למד כל הנלום אילו, יעקב אבינו לימד בניו כולם והבדיל לו ומיוחה ראש והושיבו בישיבה ללמד דרכך השם".

הרי שלוי היה ראש הישיבה, ומדווע שלח את יהודה ליסודה? אכן, שאלה!
אבל לר' מפונייב' היהת על קר תשובה: "אבסיר לך מדווע נבריה יהודה -

כשייסוף התגולל על האחים ואשים מרגלים, אסר את שמעון ודרש שיורידו אליו את בניימי, התקומם יעקב אבינו: "אותי שכלהם, יוסף ונמעון ואית בניימי תקחו - לא ריד בני עמכם". הכביד הרעב, יעקב אבינו מבקש שיירדו להבייא אוכל.

אמרו: איני יכולם, בלי בנימין. התהבר יהודה ואמר: "אנכי אערבענו מידי תבקשו, אם לא הביאתי אליך והצגתיו לפער וחטאתי לך כל הימים" (בראשית מג, ט).

לא מובן -

הלא עמדו להכנס ללווע הארי. להתייצב בפני המשנה למיל' העוין, שהtagולל עליהם בעילית שוא, והכח והמשלה בידו -

ואיר מתחיב יהודה בדבר שאינו בידו ובכוו, איך ערב הוא לך?!

ועבדה, שערכ, וטהרתו, ושהתגלהה על בנימין עלילת הגיבנה הצעית עצמו,

כבד החתתו, ובסתפו של דבר החזרו כחותיכייבותו -

אדם שמכון להתחייב ולערוב אף לדברים שמעבר ליכולתו ולכוחותיו, הוא שיכול

ומסוגול לפתח ישיבה" ...

אה, זהה - היה אונמא", לא אמר אלא מה שחייה בעצם?

וכיווע, יום אחד פגש בתריות שלום" מסלונים וצ'ל', שעסוק באוטם ימים בבניין

ישיבת ב'ית אברהם". פנה אליו הרב מסלונים, אז כיהן כראש הישיבה, ושאל:

"פונזיביזער רב, יש לי שאלתך, האם מותר לנו ליטול הלואות ענק, כאשרינו יודעים

מרחנן נזירות, לבנות בינו, להתהייב לקלבן, כאשרינו יודעים ואם היה לנו

לשלם?"

מצאת את מי לשאול. הלא לך בנה הרב מפונייב' את הישיבה!

ענוה: "למדתי אצל ה'חפץ חסן" צ'ל, שעסק באוטם ימים בעונה

בשלילה! אין זה בדור חותת ההשתדלות, ותה ואיזו האהה בעברה!"

נתכורכמו פני הרב מסלונים: "אם כן, למה זה אונכי? גם לשבול בעולם הזה, וגם לקל

מלךות שלום הבא!?"

אויר פני הר' מפונייב', וקרוא: "אבער וויא זיס וועלין זיין די קלעפֿ!" אבל כמה מרותק

תהיינה מלוקת אלו!...

העצתי, ושאלתי: "ובאמת, איך התחייב יהודה?..."

ושוב, לא על יהודה שאלתי, על הר' עכמוני התכוונית?...

חייב את חיוכו המPAIR: "וואס איז מיט איך היינט? מה ארע לך יומן, קודם שכחטם

רמברס, וכעשי גמא?!"

וציטט מוגמרוא והר"ן (מדידין נ ע"א): "פעם הו צרכו הלמייד רבי עקיבא לא מעות, הילכו

את מטורוניתא, ללוטות ממנה. אמרה להם: "איי מאמינה שתפרעו במועד." אמר לה

רבי עקיבא: "במי את חפצה כערב?" אמרה לו: "מי שאמר והיה העולם, והם הגודל."

כשהגיא דמן הפרעון, הלה רבי עקיבא עבדר, והוא יכול היה לומר.

הלה להשפת הים, ואמרה: "רבונו של עולם, היום חלה רבי עקיבא עבדר, והוא העמיד

ערב ל'!"

מה עשה הקדוש ברוך הוא, באוטם הימים נשטעית בת הקיסר, ונטלת תיבה מלאה כסף

והוב והטילה לים, וציפה ובה לאוטם מקום. נטלה אותה, ומצאה בה ממון רב.

כשנתרפא רבי עקיבא בא ואמר: "גלו וידעו לפני מי שאמר והיה העולם של חלית

באוטם זמן. עכשוו, והר' כל מנוקב ביד".

ספרה לו כל אותו מעשה והביאו לבית גנזיה וננתנה לו מוניות גדולות, והחזרה מה

שנתן להים יתר על החוב.

או איזו הערבים? קדוש ברוך הוא ערבית, ולו הכסף ולוזב!

ונספר -

חובות ריבים נטבל בשעתו, להחזקת מוסדות התורה והחיווך שחקים בפונייב'.

בו הנושאים נטבל לאולה גודלה מובהן. משוגיע מועד הפרעון ולא היה בידו לפרט,

הזהירו הנוטרין הנכרי שאם לא ישלם מיד ויש קובלנא פליות. עלול היה להגמ

חילול שם שמיים והרב צפי היה למסדר ולקלנס, וכספ אין.

עדו תורה מאין יבוא עזורי, ויהודי התడפק בדלת. בקש להיוועץ בר. ספר שהוא

מתפרקנס כמשם בית היכנסת בעירה סמוכה. עתה התבשר שהצבאה האמוריקאי זכה

לצבאה, וככל חלל במלחתה העולם והאשונה. עתה התבשר שהצבאה האמוריקאי זכה

בפצים בסכום נכבד, אך פרוד הוא שמא יוזע הדבר בעירה וקצתו ממשכורתו

הוזעה. لكن חשב להפקיד את הכסף ביד הר' ובין הוא מותגנד שהרב ישתמש בו

כראות עיני, בתאי שיחיוו לדידי בכל עת שיבקש.

והיה זה - במדיקין! - הסכום אותו חיב היה לבנק!

חולפה תקופה, והיהודים הגיעו לבנק את כספו. היה זה באחד מימי חול המועד, בהם

רוב העסקים היהודיים נעולים ואין לר' סכוי ללוטות מהם כספים.

מה עושים?

